

Jan Willem Roosenbrand - Oosterkerk 13 oktober 2013

1 KRONIEKEN 29:10-20

Preek over 1 Kronieken 29:10-20

Dia 1

Ik zag bij Fairback deze week in de hal dit citaat van Antoine de Saint Exupéry hangen:

Als je een schip wil bouwen, roep dan geen mannen bij elkaar om hout te verzamelen, het werk te verdelen en orders te geven. In plaats daarvan, leer ze verlangen naar de enorme eindeloze zee.

Mooi hè.

Dat gebeurt ook in het bijbelboek Kronieken. Het is geschreven in een tijd van crisis, de gouden eeuw is lang vervlogen. Het is de dag van de kleine dingen, zoals in de oude vertaling van Zacharia 4:10 staat: wie veracht de dag der kleine dingen?

In de NBV staat daar tegenwoordig: ook al hadden jullie in het begin geen vertrouwen in het werk...

De gouden eeuw is voorbij. Er is gebrek aan mankracht, gebrek aan materiaal, gebrek geld.

We kennen dat. Maar belangrijker is deze vraag van Kronieken aan de tijd na de ballingschap, aan ons in onze tijd: is er ook gebrek aan geloof? Dat zou pas echt erg zijn. Is er nog verlangen naar de eindeloze zee?

Juist daarvoor wordt het verhaal van vroeger na de ballingschap opnieuw verteld, het grote verhaal van David, de grote David, met de belofte

van zijn nog grotere zoon, Salomo, en Hij die meer is dan Salomo. En deze David die koning was, wordt in de hervertelling vooral een priester en profeet. Hij wordt een man die zijn volk leert verlangen naar de enorme eindeloze zee. Hij leert verlangen naar de aanwezigheid van God onder de mensen, naar een tempel, een plek van ontmoeting, waar de eindeloze hemel de aarde raakt.

Twee weken terug zagen we David, die zelf miljarden schonk als legaat voor de bouw van een tempel, een burcht. En die op die manier kreeg hij het hele volk mee in een enthousiaste vrijgevigheid. En opleving van toewijding aan God. Als het verlangen er is, komt het goed.

Ja, de gouden eeuw ligt achter ons, op het moment dat Kronieken dit oude verhaal opnieuw gaat vertellen en stileren. Maar als er geloof is, als er verlangen is naar de enorme uitgestrekte zee, dan komt het hout er ook, en de menskracht en het geld. Vroeg of laat.

Dia 2

En David gaat ons dan voor in een dankgebed waar je hart sneller van gaat kloppen, waarin je in de ruimte gezet wordt van het strand, van de ontmoeting met de oneindige Schepper. Van de aanbidding.

10 Toen loofde David de HEER, ten aanhoren van de hele gemeenschap. Hij zei: 'Geprezen bent u, HEER, God van onze voorvader Israël, voor altijd en eeuwig. 11 U, HEER, bent groots en machtig, vol luister, roem en majesteit. Alles in de hemel en op aarde behoort u toe, HEER, u bezit het koningschap en de heerschappij. 12 Roem en rijkdom zijn van u afkomstig, u heerst over alles. In uw hand liggen macht en kracht besloten, u beslist wie groot en machtig is. 13 Daarom danken wij u, onze God, en prijzen wij uw luisterrijke naam.

Dia 3

Zie je? Hier kijk je niet meer naar jezelf, hier kijk je niet naar wat jij allemaal wel niet gedaan hebt, of ook niet naar wat jij helaas allemaal niet meer kunt. Hier kijk je vol bewondering omhoog, naar de Allerhoogste. Dat is aanbidding: je komt uit bij hem die alle instrumentaliteit overstijgt, hij is geen middel, hij is de oorsprong en het doel.

En daarbij vallen verschillen tussen rijk en arm weg, tussen de gouden eeuw en een eeuw van secularisatie en teruggang: want God is God en hij is dezelfde. Toen en nu en in de eeuwen der eeuwen.

Luister eens hoe ook David in zijn glorie-dagen, David met zijn miljarden, David the king of Glory, luister hoe hij zich klein voelt worden als hij naar de eeuwige God kijkt:

14 Wat ben ik, en wat is mijn volk, dat wij in staat zijn gebleken zo veel kostbaarheden af te staan? Alles is van u afkomstig, en wat wij u schenken komt uit uw hand. 15 Net als al onze voorouders zijn wij slechts vreemdelingen die als gasten bij u verblijven, ons bestaan op aarde is als een schaduw, zonder enige zekerheid. 16 HEER, onze God, al deze rijkdom die we bijeengebracht hebben om voor u een tempel te bouwen voor uw heilige naam, komt uit uw hand en aan u dragen wij die op.

Dia 4

Ja, David is vergane glorie. Volle kerken en christelijke regeringen, dat is iets van vroeger. En zo gaan ook wij voorbij, de Kandelaarkerk

en de Mirtekerk zijn een schaduw, voorbij, ook deze mooie Oosterkerk gaat voorbij, maar wat blijft is de naam, de grote Naam van de Eeuwige die onder ons wil wonen.

Zoals Wilfried Martens, de van de week overleden oud premier van België ooit zei:

heid. 'En voorts is er het geloof dat alles wat ik doe een betekenis heeft die verder reikt dan het leven hier. De waarden die in het Boek der Boeken liggen, daar put ik uit. Het leven dat ik hier ken, is maar een voorbereiding op een ander leven. Als mijn leven niet onopgemerkt voorbijgaat en voor de hele samenleving iets betekent, dan heeft mijn ster in Gods heelal toch even geschitterd.'⁴²⁹

Dat besef dat je opgenomen bent in een groter geheel, onderdeel bent van een zinvol totaal, dat is aanbidding.

David gaat verder in zijn dankgebed:

17 Ik weet, mijn God, dat u de harten van de mensen beproeft en oprechtheid verlangt. Welnu, uit de oprechtheid van mijn hart heb ik u dit alles geschonken, en ook uw volk, dat hier bijeen is, heb ik zijn bijdrage met vreugde zien schenken.

We hebben in de afgelopen weken op een bijzondere manier een impuls gekregen van vrijgevigheid. Ik zie het als Gods werk onder ons. Het gaat niet om het geld, het gaat niet om de bedragen, het gaat om de oprechtheid, het gaat om een hart dat open staat voor God, dat met de profeet Jesaja (11:9) verlangt naar de tijd dat de aarde vervuld zal zijn van de kennis van God zoals het water de bodem van de zee bedekt. Nee, niet met hout en geld alleen is 't grote werk gedaan, 't zal om onszelve gaan.

Kennen we de aanbidding? Kennen we het verlangen naar de enorme uitgestrekte zee?

Dia 5

Ja, ik ken mezelf en ik ken de mensen een beetje, ik weet dat we soms dingen doen om bij anderen in de smaak te vallen; we doen soms dingen om te scoren bij mensen. We doen soms dingen in een opwelling, en een dag later is het weg gewaaid. En daarom bid ik met David mee, en ik hoop dat jij ook meebidt:

18 HEER, God van onze voorouders Abraham, Isaak en Israël, koester dit blijk van de gezindheid van uw volk voor altijd en laat hun hart op u gericht zijn.

19 Geef ook dat mijn zoon Salomo met volle toewijding uw geboden, bepalingen en wetten naleeft en alles in het werk stelt om de burcht te bouwen waarvoor ik de voorbereidingen heb getroffen.’ 20 Daarna droeg David de gemeenschap op de HEER, hun God, te loven. Heel de gemeenschap loofde de HEER, de God van hun voorouders, en knielde neer en boog diep voorover voor de HEER en voor de koning.

Hé. Lees daar niet over heen: heel de gemeenschap boog voor de HEER én voor de koning. Voor de koning? Buigen voor de koning? David is ook maar een mens, toch? Hoeveel miljarden hij ook schonk...

Ik buig voor de grote zoon van David, de Zoon van God die al zijn rijkdom afstond en arm werd om ons rijk te maken.

Ik buig voor de HEER en voor de koning, die zijn leven gaf om ons mee te trekken naar de weidse, enorme uitgestrekte oceaan van de lof op God!

Amen.

LvK 320